

Sag C-3/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

4. januar 2021

Forelæggende ret:

High Court (Irland)

Afgørelse af:

30. november 2020

Sagsøger:

FS

Sagsøgte:

Chief Appeals Officer

Social Welfare Appeals Office

Minister for Employment Affairs

Minister for Social Protection

HIGH COURTS

AFGØRELSE I SAGEN

[Udelades]

MELLEM

FS

SAGSØGER

OG

**CHIEF APPEALS OFFICER, SOCIAL WELFARE APPEALS OFFICE,
MINISTER EMPLOYMENT AFFAIRS og MINISTER FOR SOCIAL
PROTECTION**

SAGSØGTE

Dommer Richard Humphreys dom af 6. november 2020

1. Kernen i denne sag er, hvorvidt sagsøgeren var berettiget til efterbetaling af forskellen mellem irske og rumænske børnebidrag for den periode, der lå mellem hendes ankomst til Irland i november/december 2016 og indgivelsen af en begæring om irsk børnebidrag den 16. januar 2018.

Faktiske omstændigheder

2. Sagsøgeren blev født i juli 1989 (født FZ) i Năsăud i den transsylvanske region af Rumænien. Hun var født rumænsk statsborger og blev sidenhen EU-borger ved Rumæniens tiltrædelse i 2007.

3. Hun giftede sig med C-D.S den 12. august 2012. Deres barn, der blev født inden for ægteskabet, P-L.S, blev født i december 2015. Sagsøgeren indgav den pågældende måned en ansøgning om det, der i Rumænien svarer til et børnebidrag, hvilket blev tilkendt i december 2015 eller januar 2016.

4. Sagsøgerens mand flyttede til Irland i oktober 2016 for at tage beskæftigelse inden for sundhedsplejen. Han indgav ikke en begæring om børnebidrag. Sagsøgeren og barnet flyttede dernæst til Irland i november eller december 2016, og hun fortsatte med at modtage det rumænske børnebidrag men indgav ikke en begæring om irsk børnebidrag.

5. Hun udfyldte en begæring om børnebidrag den 10. januar 2018, som blev modtaget af ministeren den 16. januar 2018 (sidstnævnte dato blev anset for at være datoen for indgivelsen af begæringen). Del 7 af begæringen omhandler begæringer, der er indgivet for sent, hvor begæringen indgives mere end 12 måneder efter den måned, hvor sagsøgeren eller vedkommendes ægtefælle fik bopæl på området. Den fastsætter de grunde, hvor der kan begæres efterbetalinger, såfremt begæringen er indgivet for sent. Denne del af formularen var ikke udfyldt, således at sagsøgeren i hvert fald ikke i første omgang specifikt begærede efterbetaling. Begæringen blev imødekommet i februar 2018, og det rumænske børnebidrag ophørte omkring dette tidspunkt.

6. Den 13. august 2018 anmodede sagsøgeren om, at der blev foretaget en prøvelse af afgørelsen i henhold til section 301 i Social Welfare Consolidation Act 2005 (kodificeret lov af 2005 om social tryghed og sociale ydelser, herefter »2005-loven«), idet det blev gjort gældende, at hun var berettiget til efterbetaling. Der blev meddelt afslag på anmodningen den 22. august 2018. Sagsøgeren indgav dernæst en appel den 29. august 2018, men der blev meddelt afslag på appellen den 12. februar 2019. [Org. s. 2]

7. Der blev indgivet en begrundet klage (statement of grounds) i den foreliggende sag den 10. maj 2019 med påstand om annulation af afgørelsen (certiorari) af 12. februar 2019, samt at der blev truffet en afgørelse af parternes retsstilling, og at sagen skulle forelægges EU-Domstolen. [Udelades] [processuelle forhold]

Relevante EU-retlige forskrifter

8. Den relevante EU-retlige lovgivning er forordning (EF) nr. 883/2004, som ændret og gennemført ved forordning (EF) nr. 987/2009. De forudgående forordninger var Rådets forordning nr. 4 (J.O. nr. 30 af 16.12.1958, s. 597) og forordning (EØF) nr. 1408/71, gennemført ved forordning (EØF) nr. 574/72.

9. Hovedbestemmelserne i forordning (EF) nr. 883/2004 er følgende:

- i) 12. betragtning, hvoraf det følger, at »[i] lyset af proportionalitetsprincippet bør det påses, at princippet om ligestilling af forhold eller begivenheder ikke fører til objektivt urimelige resultater eller til kumulation af ydelser af samme art for samme periode.«
- ii) Artikel 76, stk. 4, der indeholder et krav om, at ansøgere underretter institutionerne i den kompetente medlemsstat og bopælsmedlemsstaten om enhver ændring i deres personlige forhold eller familiemæssige situation, der har betydning for deres ret til ydelser ifølge forordningen.
- iii) Artikel 76, stk. 5, der dernæst bestemmer, at manglende opfyldelse af oplysningspligten kan give anledning til foranstaltninger i henhold til den nationale lovgivning, som står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, men disse foranstaltninger skal ikke desto mindre svare til dem, der finder anvendelse i lignende situationer, der henhører under national lovgivning, ligesom de ikke i praksis må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt de berørte ved forordningen.
- iv) Artikel 81, der bestemmer, at »[b]egæringer, erklæringer, klager eller sagsanlæg, der i medfør af en medlemsstats lovgivning skal være indgivet til en myndighed, en institution eller en domstol i den pågældende medlemsstat inden en bestemt frist, anses for rettidigt indgivet, såfremt de inden for samme frist er indgivet til en tilsvarende myndighed, institution eller domstol i en anden medlemsstat. I så fald fremsender den myndighed, institution eller domstol, der har modtaget nævnte begæringer, erklæringer, klage eller sagsanlæg, dem straks, enten direkte eller gennem de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, til den kompetente myndighed, institution eller domstol i den førstnævnte medlemsstat. Datoen for indgivelse af disse begæringer, erklæringer, klage eller sagsanlæg til en myndighed,

institution eller domstol i den sidstnævnte medlemsstat anses for at være datoen for deres indgivelse til den kompetente myndighed, institution eller domstol, der skal behandle dem.«

10. For så vidt angår forordning (EF) nr. 987/2009 henviser niende betragtning til det sociale sikringsområdes iboende kompleksitet, og det fremgår, at det gør det påkrævet, at alle medlemsstaternes institutioner yder [org. s. 3] en særlig indsats for forsikringstagerne for ikke at straffe dem, der ikke har indsendt deres ansøgning eller bestemte oplysninger til den institution, der har beføjelse til at behandle ansøgningen i henhold til forordning nr. 883/2004.

11. Den væsentligste retspraksis er følgende:

- i) Dommen i sagen van Roosmalen mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid (dom af 23.10.1986, sag 300/84, [EU:C:1986:402]), hvori Domstolen fastslog, at den forudgående forordning skulle fortolkes bredt.
- ii) Dommen i sagen Institut national d'assurances sociales pour travallleurs indépendants (Inasti) mod Picard (dom af 24.10.1996, sag C-335/95, [EU:C:1996:415]), hvori Domstolen fastslog, at undladelsen af at indgive en begæring på korrekt vis til de kompetente myndigheder på sagsøgerens bopælssted ikke var til hinder for anvendelsen af en regel for pro rata-fordelingen af ydelser i henhold til forordning nr. 574/72. Dette illustrerer det forhold, at forskellige elementer af forordningen kan finde autonomt anvendelse, således at manglende overholdelse af visse bestemmelser ikke er diskvalificerende.
- iii) Dommen i sagen Partena ASBL mod Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA (dom af [27.9.]2012, sag C-137/11, [EU:C:2012:593]), hvori Domstolen fastslog, at bestemmelserne i forordningen bør fortolkes således, at de medvirker til gennemførelsen af den størst mulige grad af fri bevægelighed for vandrende arbejdstagere.
- iv) Dommen i sagen Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank mod E. Fischer-Lintjens (dom af 4.6.2015, sag C-543/13, [EU:C:2015:359]), hvori det blev fastslået, at manglende opfyldelse af oplysningspligten ikke nødvendigvis var til hinder for den kontinuerlige dækning under den sociale sygeforsikring.
- v) Dommen i sagen Tarola mod Minister for Social Protection (dom af 11.4.2019, sag C-483/17, [EU:C:2019:309]), hvor Domstolen i præmis 36, tillige med andre sager, fremhævede, at i mangel på henvisninger til national ret skal EU-retlige bestemmelser generelt undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele EU.

Relevante retsfor skrifter i irsk ret

12. De relevante retsforskrifter i national ret er følgende:

- i) Section 241(1) i 2005-loven, hvorefter det gælder, at »[d]et er en betingelse for enhver persons ret til ydelser, at vedkommende indgiver en begæring om denne ydelse på den foreskrevne måde«.
- ii) Section 241(4) i 2005-loven, hvori det bestemmes, at en person, der undlader at indgive en begæring om børnebidrag inden for den fastsatte frist, mister retten til at begære nogen efterbetaling for den periode, der ligger forud for den dato, hvor begæringen indgives, »medmindre Deciding Officer eller Appeals Officer finder det godtgjort, at der var god grund til den forsinkede indgivelse af begæringen«.
- iii) Section 301 i 2005-loven, der fastsætter regler for prøvelse af afgørelser, og som sagsøgeren benyttede sig af uden at få medhold forud for den formelle appel. **[Org. s. 4]**
- iv) Fristen er 12 måneder fra det tidspunkt, hvor personen bliver en berettiget person i henhold til section 220 i 2005-loven – jf. artikel 182(k) i Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007 (Statutory Instrument nr. 142 af 2007) (regulations fra 2007 om social tryghed og sociale ydelser (kodificerede regulations om begæringer, betalinger og kontrol, herefter »2007-regulations«), der blev indsat ved Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 (Statutory Instrument nr. 243 af 2008) (regulations fra 2008 om social tryghed og sociale ydelser (kodificerede regulations om begæringer, betalinger og kontrol, ændring nr. 3, frister, herefter »2008-regulations«).

Parternes argumenter

13. En række af argumenterne i den begrundede klage (statement of grounds) giver ikke i sig selv grundlag for en anfægtelse af afgørelsen, eller at der nedlægges andre påstande:

- i) punkt (i)1 og 2 indeholder alene en sagsfremstilling,
- ii) punkt (i)3 og (ii)1 indeholder alene en gennemgang af retsforskrifterne, og
- iii) punkt (iii)1 og 2 vedrører ikke sagens realitet men vedrører alene tilknyttede forhold, navnlig en forelæggelse til Domstolen og den deraf følgende afgørelse om forelæggelsen tilbage til Chief Appeals Officer.

14. Der er følgelig kun tre materielle argumenter, der støtter anfægtelsen af afgørelsen, hvilket er punkt (i)4, (ii)2, første afsnit, og (ii) 2, andet afsnit.

Punkt (i)4 – undladelse af at behandle den løbende modtagelse af rumænske børnebidrag som en begæring med henblik på artikel [81] i forordning nr. 883/2004

15. Det anføres i dette punkt, at »[der] er enighed om, at sagsøgeren har et gyldigt krav i Rumænien siden kort efter fødslen af hendes søn. Den første sagsøgte begik en retlig fejl ved at nægte at behandle det dagældende gyldige krav i Rumænien som en begæring med henblik på irske børnebidrag i henhold til artikel 81 i forordning 883/2004. Den første sagsøgtes begrundelse for dette er, at det irske krav blev rejst senere. Dette er en unødigt snæver og indskrænkende fortolkning af bestemmelsen, hvilket er ukorrekt og i strid med EU-retten. Det eksisterende krav i Rumænien skulle have været behandlet som et krav med henblik på irsk børnebidrag fra den dato, hvor Irland blev den kompetente medlemsstat (oktober 2016).«

16. Selv om dette spørgsmål er udformet en anelse tendentiøst, rejser det ikke desto mindre et EU-retligt spørgsmål, som jeg vil foretage en nærmere behandling af [udelades] nedenfor. Sagsøgerens indlæg havde til formål at gå videre end dette, således at det blev antydnet, at EU-borgere, der indrejser i staten, skal oplyses om deres rettigheder til generelt at ansøge om ydelser, herunder de specifikke ydelser, som de kan være berettigede til. Sagsøgerens problem for så vidt angår dette punkt var frem for alt, at hun ikke har påberåbt sig disse forpligtelser, således at dette ikke er genstand for den foreliggende sag.

Punkt ii) 2, første afsnit – hvorvidt artikel 76 i forordning nr. 883/2004 finder anvendelse

17. Det gøres i dette punkt gældende, at »[m]ed forbehold for et gyldigt krav, der er rejst i en medlemsstat, der anses for acceptabelt i en anden medlemsstat i henhold til artikel 81 i forordning 883/2004, er det vanskeligt at få øje på, hvorledes bestemmelserne i artikel 76 finder anvendelse i sagen«.

18. Selv om affattelsen af dette punkt ikke er helt optimalt for så vidt som, at sagsøgeren ikke skal have medhold, alene fordi et forhold er vanskeligt at få øje på, er kernen i dette argument, at manglende overholdelse af artikel 76 ikke fører til undladelsen af at anvende bestemmelserne i artikel 81 i forordning [org. s. 5] nr. 883/2004, såfremt denne finder anvendelse. Dette rejser et EU-retligt spørgsmål, som jeg vil foretage en nærmere behandling af [udelades] nedenfor.

Punkt (ii)2, andet afsnit – overtrædelse af effektivitetsprincippet

19. Det gøres med dette argumentet gældende, at »[s]ubsidiært og med forbehold af det ovennævnte [...] fastslog [d]en første sagsøgte med henvisning til den første del af artikel 76, stk. 5, at idet sagsøgeren havde undladt at opfylde sin forpligtelse til at give oplysninger om relevante ændringer i sine forhold, skulle forholdsmæssige foranstaltninger i henhold til national ret »der svarer til de foranstaltninger, der finder anvendelse i tilsvarende situationer i henhold til national ret« ikke finde anvendelse. Den første sagsøgte har anført, at disse

foranstaltninger finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår samtlige ansøgere, og at de ikke var uforholdsmæssige. Den første sagsøgte tog imidlertid ikke anden del af artikel 76, stk. 5, i forordning 883/2004 i betragtning, der bestemmer, at »[d]isse foranstaltninger [...] ikke i praksis må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt de berørte ved forordningen«. Dette er lige netop [tilfældet] i den foreliggende situation, for så vidt som at kravet umuliggøres«.

20. Såfremt artikel 76, stk. 4 og 5, finder anvendelse, kan der eventuelt opstå et spørgsmål om, hvorvidt udfaldet er uforholdsmæssigt eller subsidiært i strid med effektivitetsprincippet. Den retlige begrundelse i punkt (e) giver ikke grundlag for en anfægtelse af den manglende proportionalitet men henviser alene til effektivitetsprincippet. Der blev ganske vist nedlagt en påstand til støtte herfor, herunder at det blev fastslået, at Chief Appeals Officer tog fejl ved fastlæggelsen af, at resultatet ikke var uforholdsmæssigt, men de sagsøgte har gjort gældende, at der reelt ikke er grundlag for denne påstand. Jeg skal fastholde denne indsigelse i overensstemmelse med helt normale og ortodokse regler for nedlæggelse af påstande – en påstand er i sig selv utilstrækkelig, fordi der skal understøttes af et anbringende – og jeg skal følgelig fastslå, at sagsøgerens argumentet om manglende proportionalitet ikke finder anvendelse. Argumentet om overtrædelse af effektivitetsprincippet er imidlertid korrekt og rejser EU-retlige spørgsmål, som jeg vil tage stilling til nedenfor.

EU-retlige forhold

21. Det forekommer mig, at der opstår tre EU-retlige spørgsmål på grundlag af de tre argumenter for så vidt angår sagen realitet, der er nævnt ovenfor, og det er under alle omstændigheder min opfattelse, at det er passende at forelægge Domstolen spørgsmålene i henhold til artikel 267 TEUF.

Det første spørgsmål

22. Det første spørgsmål er: omfatter »begæring« i artikel 81 i forordning nr. 883/2004 den løbende modtagelse af en periodisk ydelse fra den første medlemsstat (hvor der sker korrekt udbetaling af ydelsen fra en anden medlemsstat), hver gang denne ydelse betales, selv efter den oprindelige begæring og den oprindelige afgørelse fra den første medlemsstat om at tilkende ydelsen[?]

23. Parternes opfattelse for så vidt angår dette spørgsmål er som følger:

- i) Det er sagsøgerens opfattelse, at begrebet begæring omfatter løbende begæring, hvorved der foretages en udvidet fortolkning af forordningen. [**Org. s. 6**]
- ii) Det er sagsøgtens opfattelse, at »begæring« alene betyder den oprindelige begæring, og at artikel 81 ikke giver mening, såfremt den anvendes for så vidt angår en løbende »begæring«, idet der ikke er nogen dato for indgivelsen af denne begæring til en medlemsstat med

henblik på denne bestemmelse. Det blev endvidere gjort gældende, at der ikke ville være nogen frist for en begæring om sociale sikringsydelser for så vidt angår EU-borgere, der allerede modtager en ydelse, når de flytter mellem medlemsstater, og de ville følgelig blive behandlet betydeligt gunstigere end statsborgere eller andre EU-borgere, der ikke modtog sociale sikringsydelser på det tidspunkt, hvor de indrejste i den anden medlemsstat.

- iii) Jeg foreslår, at dette spørgsmål besvares benægtende. Jeg accepterer sagsøgtens argument men accepterer ikke, at hver periodisk betaling udgør et nyt krav. Dette er betalinger, der foretages på grundlag af den eneste afgørelse, der blev truffet af myndighederne i den første medlemsstat, der tilkendte det oprindelige krav. Efterfølgende betalinger giver helt enkelt virkning til denne afgørelse, hvilket blev foretaget på grundlag af én enkelt oprindelig begæring. Såfremt fortolkningen af en begæring udvides til at finde anvendelse for hver dato, hvor en person modtager en social sikringsydelse, ville dette give anledning til anormaliteter og forskelsbehandling af EU-borgere, som ikke modtager en ydelse, når de ændrer deres bopælsmedlemsstat.
- iv) Svaret gør en forskel for sagens behandling, idet begrundelsen for den anfægtede afgørelse ikke er korrekt, såfremt sagsøgerens betragtninger lægges til grund.

Det andet spørgsmål

24. Det andet spørgsmål er: såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal forpligtelsen for den anden medlemsstat i henhold til artikel 81 i forordning nr. 883/2004 (navnlig forpligtelsen til at behandle en begæring til oprindelsesmedlemsstaten således at den kan realitetsbehandles i den anden medlemsstat) under omstændigheder, hvor en begæring om social sikring fejlagtigt indgives i oprindelsesmedlemsstaten, hvor den skulle være indgivet i en anden medlemsstat, da fortolkes således, at den er fuldstændig uafhængig af sagsøgerens forpligtelse til at give korrekte oplysninger vedrørende hendes opholdssted i henhold til artikel 76, stk. 4, i forordning nr. 883/2004, således at en begæring, der fejlagtigt indgives i oprindelsesmedlemsstaten, skal kunne realitetsbehandles af den anden medlemsstat med henblik på artikel 81 til trods for sagsøgerens undladelse af at give korrekte oplysninger for så vidt angår hendes opholdssted i overensstemmelse med artikel 76, stk. 4, inden for den frist for indgivelsen af en begæring, der er fastsat i lovgivningen i den anden medlemsstat [?]

25. Parternes opfattelse af dette spørgsmål er som følger.

- i) Det er sagsøgerens opfattelse, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende, og at forpligtelsen til at foretage en realitetsbehandling i den anden medlemsstat er fuldstændig uafhængig af sagsøgerens

opfyldelse af oplysningspligten. Sagsøgeren har påberåbt sig dommen i sagen Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank mod E. Fischer-Lintjens (dom af 4.6.2015, sag C-543/13, [EU:C:2015:359], navnlig præmis 54), hvori blev det fastslået, at manglende opfyldelse af oplysningspligten ikke nødvendigvis [ville være] til hinder for den kontinuerlige dækning under den sociale sygeforsikring. [**Org. s. 7**]

- ii) Det er sagsøgtes opfattelse, at spørgsmålet ikke opstår under hensyntagen til det foreslåede svar på det første spørgsmål, men såfremt det opstår, skal det besvares benægtende, og at en undladelse af at give korrekte oplysninger, der ville muliggøre en korrekt overdragelse af kravet, er til hinder for anvendelsen af overdragelsesproceduren i artikel 81 i praksis og rent principielt. Der var her tale om en grundlæggende manglende opfyldelse af de retlige forpligtelser. Sagsøgeren overtrådte artikel 76, stk. 4, og det ville ikke have været muligt for de rumænske myndigheder at anvende artikel 81, idet sagsøgeren aldrig oplyste dem om, at hun havde bopæl i Irland, forud for at begæringen om børnebidrag blev indgivet dér.
- iii) Mit forslag til svar er, at spørgsmålet ikke opstår henset til det foreslåede svar på det første spørgsmål, men såfremt det opstår, skal det besvares benægtende af de grunde, der er fremført i sagsøgtes indlæg.
- iv) Svaret på dette spørgsmål er af betydning, idet den anfægtede afgørelse støtter sig på sagsøgerens manglende overholdelse af artikel 76, stk. 4.

Det tredje spørgsmål

26. Det tredje spørgsmål er: fører det almindelige EU-retlige effektivitetsprincip til, at adgangen til rettigheder i henhold til EU-retten sættes ud af kraft under omstændigheder som i den foreliggende sag (navnlig omstændigheder hvor den EU-borger, der udøver sin ret til fri bevægelighed, overtræder sin forpligtelse i henhold til artikel 76, stk. 4, til at underrette de sociale myndigheder i oprindelsesmedlemsstaten om ændringen i hendes bopælsland) ved et krav i national ret i den medlemsstat, hvor retten til fri bevægelighed udøves, om at en EU-borger med henblik på at opnå efterbetaling af børnebidrag, skal ansøge om en sådan ydelse i den anden medlemsstat inden for en periode på 12 måneder, der er fastsat i national ret i sidstnævnte medlemsstat.

27. Parternes opfattelse for så vidt angår dette spørgsmål er som følger:

- i) Det er sagsøgerens opfattelse, at der foreligger en overtrædelse af effektivitetsprincippet, idet der ikke var grundlag for sagsøgerens begæring om efterbetaling.

- ii) Det er sagsøgtes opfattelse, at spørgsmålet bør besvares benægtende, og at effektivitetsprincippet ikke er blevet overtrådt. 12-måneders reglen er en neutral bestemmelse, der finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår både irske og EU-borgere, og giver en mulighed for efterbetaling, såfremt begæringen indgives inden for 12 måneder, eller såfremt der foreligger en gyldig grund.
- iii) Jeg vil ligeledes foreslå, at spørgsmålet besvares benægtende, og jeg accepterer sagsøgtes argumenter. Sagsøgerens indlæg anvender efter min opfattelse det grundlæggende effektivitetskriterium forkert. Dette er ikke en garanti for, at den pågældende begæring vil blive imødekommet. Såfremt det skulle fortolkes på denne måde, ville der ikke nogensinde kunne gives afslag på krav, der er baseret på EU-retten på grundlag af national ret (som eksempelvis forældelsesfrister); dette gælder ikke alene på området for social bistand men inden for samtlige områder af lovgivningen, hvor der er et skæringspunkt med EU-retten, fordi dette ville gøre det enkelte krav umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt *for den omhandlede ansøger*, selv såfremt vedkommende havde undladt at benytte sig af mulighederne for at udøve [org. s. 8] rettigheder. Dette er en helt anderledes situation i forhold til en lovgivning, der undlader at give rimelige muligheder for *ansøgere i almindelighed*. Sidstnævnte form for bestemmelse er i strid med effektivitetsprincippet; en neutral og rimelig lovgivning, som en bestemt ansøger undlader at benytte sig af, er derimod ikke.
- iv) Spørgsmålet er af betydning, idet sagsøgte støttede sig på fristen på 12 måneder for indgivelsen af en begæring med henblik på at begrunde afslaget på efterbetaling.

Afgørelse

28. Følgelig træffes følgende afgørelse:

- i) Jeg vil forelægge Domstolen følgende spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF:

[1] Omfatter »begæring« i artikel 81 i forordning nr. 883/2004 den løbende modtagelse af en periodisk ydelse fra den første medlemsstat (hvor der sker korrekt udbetaling af ydelsen fra en anden medlemsstat), hver gang denne ydelse betales, selv efter den oprindelige begæring og den oprindelige afgørelse fra den første medlemsstat om at tilkende ydelsen[?]

[2] Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal forpligtelsen for den anden medlemsstat i henhold til artikel 81 i forordning nr. 883/2004 (navnlig forpligtelsen til at behandle en begæring til oprindelsesmedlemsstaten således at den kan realitetsbehandles i den anden medlemsstat) under omstændigheder, hvor en begæring om social sikring fejlagtigt indgives i oprindelsesmedlemsstaten, hvor den skulle være

indgivet i en anden medlemsstat, da fortolkes således, at den er fuldstændig uafhængig af sagsøgerens forpligtelse til at give korrekte oplysninger vedrørende hendes opholdssted i henhold til artikel 76, stk. 4, i forordning nr. 883/2004, således at en begæring, der fejlagtigt indgives i oprindelsesmedlemsstaten, skal kunne realitetsbehandles af den anden medlemsstat med henblik på artikel 81 til trods for sagsøgerens undladelse af at give korrekte oplysninger for så vidt angår hendes opholdssted i overensstemmelse med artikel 76, stk. 4, inden for den frist for indgivelse af en begæring, der er fastsat i lovgivningen i den anden medlemsstat[?]

- [3] [Fører] det almindelige EU-retlige effektivitetsprincip til, at adgangen til rettigheder i henhold til EU-retten sættes ud af kraft under omstændigheder som i den foreliggende sag (navnlig omstændigheder, hvorunder den EU-borger, der udøver sin ret til fri bevægelighed, overtræder sin forpligtelse i henhold til artikel 76, stk. 4, til at underrette de sociale myndigheder i oprindelsesmedlemsstaten om ændringen i hendes bopælsland) ved et krav i national ret i den medlemsstat, hvor retten til fri bevægelighed udøves, om at en EU-borger med henblik på at opnå efterbetaling af børnebidrag, skal ansøge om en sådan ydelse i den anden medlemsstat inden for en periode på 12 måneder, der er fastsat i national ret i sidstnævnte medlemsstat[?]

ii) Jeg pålægger sagsøgeren at indlevere samtlige dokumenter i sagen til EU-Domstolens justitssekretær inden for 28 dage og udsætter sagens behandling, indtil der foreligger en afgørelse fra Domstolen.